

JAVIER

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Spaanse familienaam. Fonetische schrijfwijze van het Baskische 'Etxe Berri' = 'nieuw huis'.

*

Bijzonderheden

De Javiers vormden een oud Baskisch geslacht. Beroemd is de jezuïetenmissionaris Francisco Javier (Franciscus Xaverius: † 1552; feest 3 december).

*

Franciscus Xaverius (eigenlijk **Francisco de Yasu y Javier**) sj, Sancian, Zuid-Oost-Azië; missionaris; † 1552. **Feest 3 december.**

Hij werd op 7 april 1506 geboren op het landgoed Javier in Navarra, Baskenland, Noord-Spanje. Hij studeerde te Parijs met een glanzende carrière in het vooruitzicht. Maar een ontmoeting met zijn landgenoot Iñigo (Ignatius) van Loyola zou van beslissende betekenis worden voor zijn leven. Deze Ignatius probeerde Franciscus over te halen tot zijn ideaal om 'de zielen te helpen', mensen in hun geloof en gebed te begeleiden en gelukkig te maken door aandacht te besteden aan Gods werk in ieders persoon. Met grote moeite liet Franciscus zich hiervoor winnen. Tezamen met nog acht anderen legden Ignatius en hij in 1534 de geloften af dat ze hun verdere leven enkel en alleen in dienst van God zouden stellen. Dat gebeurde in het kapelletje van Montmartre, dat destijds even buiten Parijs lag.

Meteen daarna ging Franciscus theologie studeren. De tien vrienden in de Heer hielden contact, ook al raakten ze verspreid over het toenmalige Europa. In 1540 kregen ze officieel toestemming van paus Paulus III († 1549) om een religieuze orde op te richten: de Sociëteit van Jezus ('jesuïeten'). Op aanvraag van de koning van Portugal werd Franciscus in 1541 naar de nieuwe missiegebieden van Achter-Azië gezonden. Vraag niet welke ontberingen je op zo'n boottocht naar Achter-Azië moest doormaken...

Vanaf dat moment begon er een rusteloos leven van reizen en trekken. Achtereenvolgens zou hij verkondigend en dopend door India trekken (1542-1544), de Molukken (1544-1547) en Japan (1548-1551).

In Japan probeerde hij door te dringen tot de keizer. Dat lukte pas na vele vergeefse pogingen, en dan alleen nog maar nadat ze zich hadden uitgedost in de kleding van westerse hoogmogendheden, compleet met dure relatiegeschenken, zoals klokken, muziekkdoosjes, spiegels, kristal, kostbare kleding en wijn. De keizer gaf toestemming om het christelijk geloof te verkondigen. Hij voegde eraan toe dat het ieder in zijn rijk vrij stond dat geloof inderdaad te kiezen, wanneer men van mening mocht zijn dat men er gelukkiger van werd. De prediking en organisatie ter plaatse liet Franciscus vervolgens over aan medejesuïeten. De meeste last had Franciscus van de onchristelijke houding van zijn landgenoten! Hij durfde de Portugese koning te schrijven: *"Het gevaar zit erin dat, wanneer God onze Heer u oproept om voor zijn rechterstoel te verschijnen - en dat gebeurt op het meest onverwachte moment en dan is er geen ontsnappen meer aan... - dat u van God in zijn boosheid te horen krijgt: 'Waarom heb je de onderdanen die in India onder uw gezag stonden en in uw naam optraden, niet gestraft, toen ze schade toebrachten aan mijn godsdienst?'"*

Intussen verlangde hij ernaar het 'magische' China te bereiken, het toenmalige culturele centrum van heel Achter-Azië. Hij was ervan overtuigd dat alle omringende culturen mee zouden gaan, als China voor het christendom kon worden gewonnen.

Om zich op dit alles voor te bereiden ging hij eerst terug naar Goa. Onmiddellijk daarop waagde hij de sprong. Op een onooglijk eilandje voor de Chinese kust werd hij ziek en stierf.